

Toelichting bij NLB 392

Onhandig in deze melodie is niet zozeer het ‘toontje hoger’ van de verzen. Wel dat er kleine variaties in de melodie zijn aangebracht, door toevoeging van sprongetjes. Het sprongetje naar ‘kind’ in vs. 2 is nog goed te doen, maar bij het extra sprongetje naar ‘luk’ in vs. 3 wordt de melodie wat potsierlijk.

Een goede optie was geweest, als de eerste 2 regels van elk vers door voorzang/cantorij gezongen zouden moeten worden, en steeds de 3^e en 4^e regel door allen, zodat de gaandeweg optredende variaties in de melodie steeds worden voorgedaan. In de aanvankelijke versie van deze melodie, afgedrukt in *Zingend Geloven* 8, aldaar lied 71, zou men dit alsnog zo kunnen uitvoeren. Ook bij vers 4 zijn daar de 3^e en 4^e regel (afgezien van de geforceerde afsluiting) hetzelfde als de 1^e en de 2^e. Deze mogelijkheid is echter door de hoofdredactie van het *Nieuwe Liedboek* om zeep geholpen, doordat ze haar mede-hoofdredactielid Wim heeft gesuggereerd om de 3^e en 4^e regel van vers 4 te veranderen, opdat het lied niet vier hele noten hoger eindigt dan het begon, maar terugkeert naar de toonsoort van het begin. (Waarom dat zinvol zou zijn, is me niet duidelijk.) Met als gevolg dat Wim Ruessink de laatste 2 regels heeft verknutseld, zodat deze niet meer een herhaling zijn van de eerste 2 regels van vers 4, maar een voor de gemeente volkomen uit de lucht vallend, nieuw melodietje. Bij vers 4 in de *Nieuw-Liedboek*-versie heeft voorzang van de eerste 2 regels dus geen enkele functie, omdat de gemeente ze niet na kan zingen.

Het lied, dat in de versie van *ZG* 8-71 al een knutselwerkje van geringe kwaliteit was, heeft in de *Nieuw-Liedboek*-versie zodoende nog verder ingeboet aan bruikbaarheid.

Gelukkig kan men de mooie tekst uitstekend zingen op de eenvoudige maar mooie melodie van Willem Vogel, die in *Zingend Geloven* 8 werd opgenomen als lied 70.